

DE MARIAM A MARIA

per CONXA ADELL I CARDELLACH

Quan la Mare de Déu encara no era Mare de Déu, es deia Mariam, el seu nom en arameu. Però quan l'àngel li anuncia que serà mare, i que ho serà de Déu, no l'anomena amb el seu nom arameu, Mariam, sinó amb el seu nom grec, Maria.

Un canvi de nom sempre indica un canvi de rumb en la vida d'algú, una crida a actuar amb coherència a una nova responsabilitat en la vida. D'Abram a Abraham, de Jacob a Israel, de Simó a Pere, de Mariam a Maria, i tants d'altres. Noms canviats perquè Déu ha volgut, com diu Isaïes: «Et donaran un nom nou que el Senyor mateix designarà» o com diu el llibre de l'Apocalipsi: «Et donaré una pedra blanca amb un nom nou inscrit que ningú no coneix, fora dels qui el reben».

Quan el salm responsorial d'avui demana: «Escolta, filla, estigues atenta», indica posar l'oïda atenta i el cor atent per poder actuar segons vol Déu.

I què vol Déu? Que sempre estiguem pendents dels altres. Per això, sabent que ella està embarassada i que la seva cosina Elisabet també, corre decidida a ajudar-la.

Com devia ser el trobament de les dues cosines embarassades, amb un embaràs difícil d'explicar tant a l'una com a l'altra? Només podia ser d'alegria plena. No sabien què havia passat, però, veient-se l'una a l'altra, confirmaven el que sabien, que Déu havia passat en elles.

Ens agradaria sentir les llargues converses juntes, en l'espera del naixement de Joan. També ens agradaria compartir els llargs silencis juntes, contemplant el que no es podia explicar.

La primera adoradora de Déu és Elisabet: «Qui soc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?». No cal que el vegi, per saber que és ell. I ja sabem com continua l'evangeli, que Maria canta el magníficat.

Com ens diem i com ens anomena Déu? També nosaltres podem cantar el nostre magníficat. No necessitem corones de dotze estrelles ni brocats d'or que ens facin propera Maria. Només ens cal l'alegria de saber-nos reconeguts per Déu i l'alegria de saber compartir amb els altres. La nostra ànima magnifica el Senyor i el nostre esperit celebra Déu que s'ha fixat en els petits.

Quan Maria cantava el magníficat, ja va cantar la seva assumpció: el Senyor exalça els humils.